

မြတ်ဆရာ

တုန့်ငါးမိုး (သစ္စာ)

"မြတ် ဆရာ"
(ပညာပေး ဇာတ်လမ်းတို)
(စ/ဆုံး)

"ကြယ်စင်ချို ကြယ်စင်ချို ကြယ်စင်ချို"

စာသင်ခန်းတွင် ဆရာမရှိ၍ ဆူညံနေခြင်းကြောင့် ရတုပိုင်တစ်ယောက် ကြယ်စင်ချိုကို အော်ခေါ်နေသည် ကို ကြယ်စင်မကြားပေ။ အသံတိတ် သွားသည့်အခါနှင့် ကြုံ၍ အသံမှာ ကျယ်သွားမှ ကြယ်စင်ကြားကာ...

"ဟဲ့ဘာလဲ ငါနားမလေးဘူး။ ဘာလို့ အကျယ်ကြီး အော်ခေါ်နေရတာလဲ ရတုပိုင် "

လို့ ကြယ်စင်တစ်ယောက် ဒေါသသံ ဖြစ်ပြောလိုက်သည် ။

"ကြယ်စင်ရယ် ဒေါသကြီးပဲ။ ရတုပိုင် ဘာပြောမလဲ အရင်နားထောင်ပါဦး"

"မသိဘူးဟာ နင်လည်း ငါ့အကြောင်းသိသားပဲ ငါ့နာမည်ကို အကျယ်ကြီးခေါ်တာ ငါမကြိုက်ဘူး ဆိုတာကို"

"အေးပါဟာ ဟဲ့ရတုပိုင် နင်ကလည်း ပြောစရာရှိတာကို ပြောလေဟာ စိတ်မရှည်အောင် လုပ်နေတယ်"

"ငါ မနေ့က သူ့ဆီက ရေသည် အလင်္ကာ စာအုပ်ငှားထားတာ ခုမပြီး သေးဘူးလို့ နောက်နေ့မှ ပေးမယ်လို့ ပြောမလို့ ပါ။ ခုနက အသံတွေက ဆူညံနေတာ။ ငါခေါ်တာ ကြာနေပြီဟ ခုမှ အခန်းက ဆရာ လာခါနီးမို့ ငြိမ်သွားတဲ့ အချိန်နဲ့ ငါ့အသံက ကျယ်သွားတာပါ"

"ဟင်း ဖြစ်ရမယ် နံတယ် ပြောပြန်ရင်လည်း မကြိုက်ဘူး။ ရတု မင်း ကွာ ကျောင်းဆင်းမှ ပြောလည်း ရတာကို"

အမှန်ပင်။ ရတုပိုင်သည် အလွန်ရိုးအ၍ နံအသူဟု ဆိုရပေမည်။ ပါးစပ်ထဲ လက်ထည့်လျှင်တောင် ကိုက်မည့်သူ မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်း အများ စု၏ စနောက်ခြင်းကို ခံရစမြဲပင်။ ခုလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စတာခံရချေပြီ။

"နည်းတောင်နည်းသေးတယ် "

"နင်တို့ ကလည်း ရတုကိုပဲ ဝိုင်းပြောနေကြတယ်။ ငါတောင်းပန်တယ်နော် ရတု ခုနက ငါဒေါသ ထွက်သလို ဖြစ်သွားလို့ "

"ရပါတယ်ဟာ ငါက တောင်းပန်ရမှာ ပါ"

"တွေ့လား ခွန်းသာ ခုနကတော့ ရန်ဖြစ်တော့မယ့် လေသံတွေနဲ့ ခုတော့"

"အေးလေ ရှင်းသန့်ဖြူ ငါတို့ က ခုကြား လူဖြစ်သွားရပြီးပေါ့"

"တိတ်တော့ ဟိုမှာ ဆရာလာနေပြီ"

ဆရာလာသည် မို့ အခန်းသည် ပို၍ တိတ်ဆိတ်သွားသည် ။ ဆရာများ ထဲတွင် မြန်မာဆရာကြီးအား အားလုံး ကြောက်ကြသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဆရာကြီးသည် ဘက်လိုက်ခြင်း မရှိ။ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်သည် ။ ရိုက်သင့်လျှင် ရိုက်တတ်သလို၊ ဟာသပြောသည့် နေ

ရာတွင် လည်း အလွန် တော်ကြလေသည်။ ။ အတန်းခေါင်းဆောင်၏

အသံနှင့်အတူ အားလုံး မတ်တတ်ရက်ကာ နှုတ်ဆက်ကြရလေ တော့သည်။ ။

"မင်္ဂလာပါ ဆရာကြီး"

"အေးအေး ထိုင်ကြကွယ် ဒီနေ့ ဆရာတို့ ရေသည် အခန်း(၄)သင်မ ယ့်"

"ဆရာ "

"ပြောလေ သားရတုပိုင်"

"ဟိုတစ်နေ့က ရေသည် အခန်း(၂)သင်တာ မပြီးသေးဘူး ဆရာ"

"ရတုပိုင် သားကတော့ ကျောင်းပျက်တဲ့ ရက်ကို မေ့နေတာလား"

"ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ သားမေ့သွားလို့ ဆရာ"

"ဟားဟား"

ရတုပိုင်မှာ မေ့လည်း မေ့တတ်လွန်းသူ ဖြစ်၏။

ယခုတဖန်ထက်၍ အလှောင် ခံရချေပြီ။ ဤသို့ပြုမူသည် ကို ဆရာကြီးက လုံးဝမကြိုက်ချေ။

"ဟိတ် ကလေး တိတ်ကြစမ်း ဘာလို့ သူတစ်ပါး အားနည်းချက်ကို လှောင်ပြောချင်ကြတာလဲ မင်းတို့ ကို သူများက ဒီလို ကဲ့ရဲ့ ပြီး လှောင်ရ ယ်တာကို မင်းတို့ ကြိုက်လား "

"မကြိုက်ပါဘူး ဆရာကြီး"

"အေး ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ အရာတစ်ခုကို အခြားသူတွေကလည်း

မကြိုက်ကြဘူး။ သူ့နေရာမှာ ငါဆို ဘယ်လို ခံစားရမလဲဆိုတဲ့ ကိုယ်ချင်း
စာ တရားကို အမြဲမွေးကြ"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး"

"ကဲကဲ စာသင်မယ် စာအုပ်တွေထုပ် လိုက်စစ်မယ် တချို့ အပျင်း
တွေက ပုံနှိပ်စာအုပ်ကို နောက်နှစ် ဆယ်တန်း ထပ်တက်ရင် ဖတ်ဖို့ အိမ်
မှာ သိမ်းထား တတ်ကြတယ်"

"ဟုတ်တယ်ဆရာ စစ်ရင်လည်း နောက်ကနေ ရှေ့ကိုစစ်ပါဆရာ"

"ဘာလို့ တုန်း"

"ရှေ့က စာအုပ်တွေက နောက်ကို ရောက်ရောက် သွားလို့ ပါ ဆရာ"

"ဪ အေးအေး ဆရာနာမည်နဲ့ သေချာစစ်မှာ ပါ"

"ယောက်ျားလေးတွေတော့ အထိနာပြီ"

"အမယ် နင်တို့ က ငါတို့ ကို အပျင်းလို့ ပြောတာပေါ့လေ"

"မဟုတ်လို့ လား"

'ဆူညံလာပြန်ပြီ "

'မိုးစက် ထ'

'ဆရာ သားသားစာအုပ်ပါတယ်လေ'

"သိတယ် "

"အမယ်လေး သားသားတဲ့ "

"ဟားဟား"

ဒါကျွန်မတို့ ကျောင်းလေးရဲ့ နေ့စဉ်ကြားနေရတဲ့ ရယ်မောသံလေး

တွေနဲ့ နေ့စဉ် လှုပ်ရှားမှုလေးတွေပေါ့။ ကျွန်မနာမည်က ရှင်းသန့်ဖြူပါ။ ကျွန်မအပါအဝင် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းလေးယောက် ရှိတယ်။

ဒေါသအိုးကွဲ ကောက်တေးမလေး ကြယ်စင်ခရယ် နုသလို အသလို အပေါလေး ရတုပိုင်ရယ် နေရာတကာ ဝင်ပါတတ်တဲ့ ခွန်းသာနောင်ရယ်ပေါ့။ ကျွန်မတို့ ကျောင်းလေး ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ ပြည့်နက်နေတာက ကျွန်မတို့ ရဲ့ ချစ်ကြောက် ရိုသေလေးစားရတဲ့ ဆရာ ဦးကျော်စွာခေါင်ကြောင့်ပေါ့။ ဆရာကခုဆို အသက်၅၀ ကျော်ပြီ။ ဆရာကို ကျွန်မအပါအဝင် ကျောင်းသားတိုင်း ချစ်ကြောက် ရိုသေကြတယ်။ ကျွန်မ မှတ်မိသေးတယ် ဆရာ ကျွန်မတို့ ကျောင်းကို စပြီး တာဝန်ကျခဲ့တဲ့ အချိန် ကျွန်မတို့ ၈ တန်းနှစ်ကပေါ့။ အဲအချိန်က ကျွန်မတို့ အားလုံးက တစ်ကျောင်းလုံး၏ အော်ကြောလန်တွေပင်။ လူချမ်းသာ သားသမီး အများ စု စုထား၍ ဆိုးသွမ်းကြသည် ။

တစ်နေ့တွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ရောက်လာကာ...

"ကလေးတို့ ဒီနေ့ကျောင်းကို ဆရာအသစ်ရောက်မယ် ငြိမ်ငြိမ်နေကြနော် ဆရာ့ကို စိတ်ပျက်အောင် မလုပ်နဲ့ ။ မင်းတို့ ရဲ့ အခန်းကိုလည်း ဆရာ/မ တိုင်းလန့်နေကြတာ အော်ကြောလန်တဲ့ အတန်းမလွယ်ဘူး။ ဆိုးတဲ့ လူတွေ စုနေတဲ့ အတန်းပဲ"

ဆရာကြီးလည်း ပြောပြောဆိုဆို ခေါင်းခါကာ ထွက်သွားလေသည် ။ အတန်းပိုင်ဆရာ မရှိတဲ့ ကျွန်မတို့ အခန်းက အမြဲလိုလ ဆူညံနေတတ်သည် ။ ဆရာကြီး ထွက်သွားသည် နှင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုကြသည် မှာ ကျွန်မနှင့် သူငယ်ချင်းများ အပါအဝင်ပေါ့။

"ဟဲ့ကြယ်စင် ဒီနေ့လည်း ဆရာအသစ် လာဦးမယ်တဲ့ ငါတို့ အခန်းလည်း ရစရာ နာမည်ကို မရှိဘူးနော် "

ကျွန်မရဲ့ စကားကို စကားက ကြယ်စင် ချက်ချင်း ခွန်းတုံ့ ဆိုလိုက်သည်။ ။

"ဖြူ နင်ကလည်း မထူးဆန်းတဲ့ ဓာတ်ပြားပဲ ဖွင့်နေပြန်ပြီ"

သူပြောသည် မှာ လည်း အမှန်ပင်။ ကျွန်မတို့ အခန်းက အတန်းပိုင်ဆရာ မမြခဲ့ပေ။ ဒီတစ်ခါလာမည့် ဆရာလည်း မြမှာ မဟုတ်ဟု တွေးတောမိသည် ။ ထိုစဉ် အမြဲစပ်စုတတ်တဲ့ ခွန်းသာ ဝင်ရှုပ်ပြန်ပြီ။

"အဲဒါဘယ်သူကြောင့်လို့ ထင်လဲ"

"နင်တို့လို ယောက်ျားလေးတွေကြောင့်လို့ ငါထင်တယ် ခွန်းသာ"

"ဘာပြောတယ် နင်တို့ မိန်းကလေးတွေကြောင့်"

"နင်တို့ ကြောင့်ဟာ နင်တို့ ကြောင့်"

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောဆိုရင်း တစ်ခန်းလုံး ဆူညံပွတ်လော ရိုက်နေစဉ်

"ဟိတ် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ စာသင်ခန်းက ဆူနေရတာတုန်း"

"ဒါလား ဆရာအသစ်ဆိုတာ"

"အကုန်လုံးကိုယ့်နေရာကို ထိုင်နေကြစမ်း ငါပြောနေတယ် မကြားကြဘူးလား"

ကျောင်းသား အားလုံး မလှုပ်မယှက် ကျောင်းဆရာအသစ်ကိုသာ ငေးမော နေကြသည် ။ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ ဒီလိုမျိုး ဘယ်ဆရာမှ မဆူဖူးသေးချေ။ အားလုံးနီးပါးက ပိုက်ဆံရှိ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကပင် ဖြစ်နေ၍ ဆရာအားလုံးက ပျော်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး လွှတ်ထားတဲ့ အခန်းလည်း ဖြစ်စာအညံ့ဆုံး အခန်းလည်း ဖြစ်နေသေးသည် ။

"ဘာလဲ ကြိမ်လုံးကိုင်မှ ကြောက်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား အားလုံး လူစုကွဲ ကိုယ့်ထိုင်ခုံ ကိုယ်ထိုင်ကြ ၁ကနေ၅အတွင်း ရေလို့ မှ မထိုင်တဲ့ သူကို အပြစ်ပေးမယ် "

"ဟဲ့ဘာတွေ ကြောင်ကြည့်နေတာလဲ မြန်မြန်ထိုင်ကြလေ"

"ဘာလို့ ထိုင်ရမှာ လဲ မထိုင်ဘူး"

အတန်းထဲက ဆိုးပေသုံးယောက်၏ စကားပင်။ သူတို့ သုံးယောက် သည် အရာရှိမိသားစုနှင့် ချမ်းသာတဲ့ မိသားစုဝင်များ ဖြစ်၍ ပိုပြီးဆိုးသည် ။ ဆရာတွေလည်း မကြောက်ချေ။ ခုလည်း မထိုင်သည့် အပြင် ဆရာအား ပြန်ပြောနေပြန်သည် ။

ဆရာက ဘာမှ မပြောသေးဘဲ ၁ ၂ ၃ရေး၍

'၁ ၂ ၃ ၄ ၅ ကောင်းပြီ မထိုင်တဲ့ သူ ၃ယောက် လာခဲ့ "

၂ယောက်ကို ကုပ်ပိုးမှ ကိုင်ကာ တစ်ယောက်ကို အင်္ကျီမှ ဆွဲ၍ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွား လေတော့သည် ။ သုံးယောက်စလုံး ရုန်းကန်ရင်း ပါသွားလေတော့သည် ။

"လွတ်ဗျာ "

"မင်းတို့ က အတော်ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ကို လိုက်တာပဲ။ ကောင်းပြီလေ ငါကလည်း မင်းတို့ ကို ကြောက်နေမဲ့ ဆရာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ပြမယ်"

'ဟာ ဘာလုပ်တာလဲ ဘာလို့ အင်္ကျီ ချွတ်တာလဲ"

မထင်မှတ်ထားသည့် မြင်ကွင်း ဖြစ်သည် ။

အခန်းရှေ့ရှိ ကစားကွင်းထဲသို့ ခေါ်ကာ အပေါ်အင်္ကျီ ချွတ်ခိုင်းသည်

"ဘာမှ မပြောနဲ့ လာ ဒီမှာ တစ်နာရီပြည့်အောင် မတ်တတ်ရပ်နေ ဒီ နေရာကနေ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းတာနဲ့ ကြိမ်စာမိမယ်"

"ဘာလဲ ရိုက်ရဲလို့ လား"

"ဖြန်း"

အခန်းထဲကနေ ကြည့်နေကြသည့် ကျွန်မတို့ အလွန် အံ့သြသွားမိသည် ။ ကြိမ်လုံးဖြင့် ရိုက်လိုက်သော အသံသည် အလွန် ကျယ်လောင်သည် ။ ကျွန်မတို့ လည်း အံ့သြမှ င်တက်စွာ ကြည့်နေမိတော့သည် ။

'အား တကယ်ရိုက်တယ်"

"မင်းတို့ ပါးစပ်ပိတ်ထား။ ငါလည်း မင်းတို့ နဲ့ အတူ ရပ်နေမှာ ပါ။ မင်းတို့ ကိုမှ ထိန်းလို့ မရရင်ငါ ဒီတစ်သက် ကျောင်းဆရာ မလုပ်တော့ဘူး"

ဆရာ၏ စကားကြောင့် ပို၍ သဘောကျသွားသည် ။ ဆရာသည် တပည့်များ အပြင် သူကိုယ်တိုင် နေပူထဲတွင် ရပ်နေလေသည် ။ သို့သော် အဆိုးသုံးယောက် လုံးဝ လေသံမလျှော့ ပြန်ပြောနေမြဲပင်။

"အိမ်ရောက်မှ အမေနဲ့ တိုင်ပြောမယ်"

"ဟုတ်တယ် ကျောင်းသားတွေကို နှိပ်စက်တယ်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အမှု ဖွင့်မယ်"

"တိုင်ချင်တဲ့ သူနဲ့ တိုင် ဆရာဆိုတာ တပည့်ကို ဆုံးမရမဲ့ တာဝန်အပြည့်ရှိတယ်။ ဒီကျောင်းဝန်းအတွင်းမှာ ရပ်နေတဲ့ ကျောင်းသားတိုင်းက ငါ့ရဲ့ သားသမီးပဲ။ မင်းမိဘတွေလာလည်း ငါ့ခွင့်ပြုချက်ရ

မှ မင်းတို့ ကို ခေါ်ခွင့်ရမယ်။ မင်းတို့ မိဘတွေနဲ့ လည်း တွေ့ကြည့်တာ ပေါ့။"

အပြင်မှာ ဆရာနဲ့ ဟိုသုံးယောက် ဆူညံနေသလို အတန်းထဲတွင် လည်း ဆူညံနေကြလေသည် ။ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြ၏။